

Tingens kärna : nykterhetspoem

Rydforss, Karl,

81 Bb Br.

National Library
of Sweden

Sr. Saml
Nitt. Sv.
Mykt
(Bor.)
4

TINGENS KÄRNA

Nykterhetspoem

af

KARL RYDFORSS.

Uppläst vid logen Falkenhus fjortonde årsfest.

Jordiskt vara ses förgå,
Bort mänskvisdom dö —
Evig ande skall bestå; —
Vän, odla himlens frö!

Tid, som har till lösen tagit lefva för att lifvet njuta,
Går i drömmar, famnar villor, skall i tomma rymder sluta
Sist sin æra själfbedragen; den skall falla på sin dom
Och förgäfves mer sig höja att till framgång vända om.

1897.

Den skall falla under stormar, vapengny och röda strömmar
 I ruiner, grus och spillror, då ett hjärta mer ej ömmar,
 Då en hand ej hjälpen gifver, men förbittrad blott slår till,
 Då ett öga tår ej gjuter, tankens ur står krossadt still — —

Ja, historien, mitt vittne, varnar varmt för heta drömmar,
 Under hvilka hulddemonen snaran kring oss arma sömmar,
 Med passionens brand och trånad till en glittergördel gjord
 Omkring förut vakna länder på en skuldbelastad jord.

Månget tidehvarf sågs födas mot en strålesfär af ljuset,
 Sågs i snille, kraft mot frihet, sanning rätt stå upp ur gruset;
 Själförmäthenhetens odört snärjde sist å rosenstig,
 Ty man visste ej af dygden, ej att drömsyn bjuda krig. —

Tid, som ammar oss och tager, ej vi spörja må om loppet.
 Må vi oförsagda vaka, att han blir en tid för hoppet.
 Tiden krätver våra armar, våra tankar och vår håg,
 Där en droppe nu han stänker ur oändlighetens våg.

Man, som har till lösen tagit lefva för att lifvet njuta,
 Har sin fröjd i Venus armar, ses hos Bakkos dagen sluta,
 Dyrkar Pluto som sin guddom, käck uti lukulliskt ras,
 Nämnar ego allt, men sanning, dygd och manlig ära fras,

Han går svindlande ooh drucken blindt emot en afgrundsstupa,
 Störtar sargad ned i grafven, faller i det tomma djupa . . .
 Ögat brister, och han skådar, hur sin själ han mördat har,
 Hur på glitter och på intet bort han ödslat dyra dar.

Häfdens tiden engång dömer, mannen dömes af sitt hjärta —
 Stor är tidens sena ånger, djup är mannens bittra smärta.
 Tiden varnar nya seklet — armodsmän sin kära kved
 Varmt bönfäller att sig vakta; nej, han vet ej bättre sed,

Där han fallit på sin lära, vet ej rätt, blott fasan känner.
 Tingens kärna nyss han ratat för det skal, som honom bränner,
 När i handen han det kramar samman till en blott atom,
 Stoff, som foten trampar i den evigt hvälfda döm.

Tingens kärna upp att söka mänsklighet, som suckar, bäfvar,
 Och af stormar ändtligt uppväckt ut i ljusa dagen sträfvar!
 Ej hon är som guld i mullen, ej som suck ur kvinnobarm,
 Ej hon glänser i den näktar, som betvingar thorguds arm.

Tingens kärna icke drömmen, icke skönhetstrånad röjer,
 Icke rökverk, som mot himlen ringlande sig fagert höjer; —
 Vet, hon ligger i det dolda, djupt uti opäjlad barm,
 Lik en strålen ureldsgnista, idealiskt skär och varm.

Hennes helga namn är Oro, hennes skönhet gudavällde,
 Återglans af anletsdragen hos den mästare, som ställde
 Henne att ur gruset leda med sin maning, i sitt ljus,
 Hän till Salems lugna källa, till det trygga hem och hus.

Oro, du som världar leder deras banor efter lägar,
 Skrifna i det evigt höga; du som skapelsen ledsagar
 Genom varats alla grader, skiftande men alltid varm;
 Du som fria tankar föder; du som bor i hjältes barm!

Oro, du som dygder manar; du som lyser räta spåren
 För det rörda ynglingssinnet; du som ger de röda såren,
 Hvilka såsom segerlagrar himlars herre räkna skall,
 När han engång kronan bringar åt den trogne i hans kall!

Oro! du är värd att svära trohet uti lifvet, döden.
 Upp med dig att modigt strida mot de kärlekslösa öden!
 Kärlek vare lösensordet för båd' tiden och dess man; —
 Kärlek det är rika grodden, man i tingens kärna fann.

Hvar vi stå: en flock af bröder och af systrar, ringa skara —
 För att verka käckt mot ruset, för att rädda från dess fara!
 Fast med oro varmt vi strida, trots att kampen än är svår,
 Den är skön, den seger bringar, och den segern den är vår!

Kärlekens det vare iden! Tron blir då oss skönt förvissad,
 Hoppet ler ifrån vår fana, upp i sälla rymder hissad —
 Och hvar trogen syskonkädja ädla under mäktig blir,
 Hvar den glädligt drager framåt, hvar den ställer sitt revir.

Nykterhet är hvad den vinner (det är: allt det timligt sanna),
 Nykterhet ej blott från ruset, som beskänkes ur en kanna;
 Nej, från hvarje rus, som mördar: sinnets rus i drömmeri,
 Tankens rus i otämd yrsla, hjärtats rus i svärmeri.

Segern då skall mana fröjd åt himlen, och dess höga krafter
 Harpor röra, varmt nedbringa omängd drufvas ljufva safter,
 Nära oss med cyprisk manna, stilla arma själars brand,
 Hugna oss, som lyckan bida fjärran från till jordestrand.

* * *

Se, en syn! — Nu ruset borta är och fröjd och hugnad råder;
 Frid och lycka sammanblomma; välsignelse vid varat låder —
 Barn de leka nu i oskuld, fäder prisa land och Gud —
 Hvarje tjäll är prydt i skönhet, friskt omklingar jubelljud.

Herren är som trogna drängen; vinningen är fröjd och ära —
 Lefva för att kärlek gifva, det är mö- och mannlära —
 Ent, försonad är naturen, vishet leder allt i spår —
 Eget väl är också allas. — Guld man skördar, när man sår.

Pris: 10 öre.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

